

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 386/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	H. K.	Czyn z pkt. 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 21 grudnia 2018 r. około godz. 11.00 w L.,	częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. K. (k. 47, k.		

woj. (...) oskarżona H. K. kierując samochodem marki C. nr rej. (...) na ul. (...) w L. podjęła manewr skrętu w prawo na parking częściowo wjeżdżając z ul. (...) w drogę dojazdową do tego parkingu . Wobec faktu iż z parkingu wyjeżdżał właśnie inny samochód oskarżona H. K. musiała wykonać manewr cofania by przepuścić ten samochód i następnie ponownie wjechać na ten parking.

2. W tym czasie pokrzywdzona H. P. przechodziła przez oznakowane przejście dla pieszych znajdujące się na ul. (...) ze strony lewej na prawą . Gdy pokrzywdzona H. P. przekroczyła już oś jezdni i weszła na prawy pas ruchu została potrącona przez samochód marki C. nr rej. (...) kierowany przez oskarżoną H. K. , która nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania z parkingu i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszej H. P., który przechodziła w tym czasie na oznakowanym przejściu dla pieszych. W wyniku uderzenia przez samochód marki C. nr rej. (...) kierowany przez oskarżoną H. K. pokrzywdzona H. P. upadła na jezdnię. Do potrącenia pieszej H. P. doszło na oznakowanym przejściu dla pieszych w

93-94), zeznań świadków: H. P. (k. 22-23) , Z. J. (k. 36 , k. 94-95) i Ł. K. (k. 95-96) , dokumentów w postaci : notatki urzędowej (k. 1-2) , protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3-4) , szkic miejsca wypadku drogowego (k. 7) , dokumentacji fotograficznej (k. 9) , opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 104-110 i k. 130- 132) i biegłego lekarza chirurga (k. 32).

częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. K. (k. 47 , k. 93-94) , zeznań świadków H. P. (k. 22-23) , Z. J. (k. 36 , k. 94-95) , dokumentów w postaci : notatki urzędowej (k. 1- 2) , protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3-4) , szkic miejsca wypadku drogowego (k. 7) , protokołu oględzin pojazdu (k. 5-6) , dokumentacji fotograficznej (k. 9) , opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 104-110 i k. 130-132) , opinii biegłego lekarza chirurga (k. 32) , sprawozdanie z przeprowadzonych badań zawartości alkoholu etylowego w płynach ustrojowych (k. 42-43) .

zeznań świadka H. P. (k. 22-23) oraz dokumentów w postaci : dokumentacji leczenia (k. 27) , opinii

<p>rejonie środka prawego pasa ruchu ul. (...) . Samochód kierowany przez oskarżoną poruszał się wtedy z prędkością ok. 7 km/h i uderzenie w pieszka z taką prędkością mogło doprowadzić do gwałtownej destabilizacji ruchu pieszej H. P. (w wieku 83 lata) i przy tej prędkości mogły nie wystąpić ślady uszkodzenia na nadwoziu samochodu oskarżonej. Warunki drogowe były dobre nie padał deszcz ani śnieg . Oskarżona H. K. i pokrzywdzona H. P. w chwili zdarzenia były trzeźwe .</p> <p>3. W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzona H. P. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy okolicy czołowej prawej z krwiakiem w tkankach miękkich, krwiaka wewnątrzczaszkowego przymózgowego przy biegunie prawego płata czołowego, stłuczenia ogniskowego mózgu w korze płatów czołowych oraz złamania ściany górnej i bocznej oczodołu prawego, czyli obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności jej narządów ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni – w rozumieniu art. 157 § 1 k.k. .</p>	<p>biegłego lekarza chirurga (k. 32).</p>		
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	oskarżona H. K.	Czyn z pkt. 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Fakt iż oskarżona H. K. kierując samochodem marki C. nr rej. (...) podczas wykonywania manewru cofania z parkingu nie potraciła znajdującej się na przejściu dla pieszych pokrzywdzonej H. P. i wykonywała ten manewr z zachowaniem szczególnej ostrożności obserwując czy za jej samochodem nie ma innych pojazdów , czy też pieszych na oznakowanym przejściu dla pieszych .	częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. K.		
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1,2,3	Częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. K. , zeznania świadków : H. P. , Z. J. i Ł. K. oraz dokumenty wskazane przy faktach 1,2,3 w pkt. 1.1.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej H. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym w zakresie jakim przyznała	

się do popelnia zarzucanego jej czynu (k. 47) i wyjaśnieniom złożonym na rozprawie przed Sądem w części w której stwierdziła iż tego dnia wykonywała swoim samochodem manewr cofania z parkingu na ul. (...) i podczas jego wykonywania wjechała częściowo na oznakowane przejście dla pieszych . Na wiarę zasługuję również ta część wyjaśnień oskarżonej z której wynika iż po zatrzymaniu samochodu gdy z niego wysiadła za jej samochodem leżała na jezdni na oznakowanym przejściu dla pieszych pokrzywdzona (k. 93-94) . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondujące z zebrany w sprawie materiałem dowodowym dotyczącym faktów które zostały uznane przez Sąd za udowodnione .

Zeznania świadków H. P. (k. 22-23) , Z. J. (k. 36 , k. 94-95) i Ł. K. (k. 95-96) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę są jasne , dokładne , spójne , logiczne i korespondujące z zebrany w sprawie materiałem dowodowym dotyczącym faktów które zostały uznane przez Sąd za udowodnione . Z zeznań pokrzywdzonej H. P. wynika w jakich okolicznościach została potrącona podczas przechodzenia na

oznakowanym przejściu dla pieszych przez samochód kierowany przez oskarżoną w dniu 21 grudnia 2018 r. około godz. 11.00 . Z zeznań świadka Z. J. – policjanta z KPP w L. wynika jakie czynności podjął po przybyciu na miejsce zdarzenia drogowego w dniu 21 grudnia 2018 r. w L. na ul. (...) . Natomiast z zeznań świadka Ł. K. – syna oskarżonej wynika jak zachowała się jego matka po tym zdarzeniu drogowym . Należy wskazać iż świadek Ł. K. nie był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia i przyjechał na jego miejsce już po tym wypadku drogowym .

Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości. Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia . Dokumenty powyższe zostały w większości sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach .

Sąd dał pełną wiarę pisemnej opinii sporządzonej przez biegłego T. D. , która została uzupełniona ustną opinią biegłego przedstawioną na rozprawie , jako jasnym , dokładnym i w sposób precyzyjny opisujących przebieg całego zdarzenia . Z opinii tej wynika wprost iż zasady ruchu drogowego zostały naruszone przez obie uczestniczki przedmiotowego zdarzenia . Kierująca samochodem C. realizując manewr cofania nie zachowała szczególnej ostrożności i nie upewniła się czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda – w tym wypadku osoba piesza , która mogła się znaleźć na wyznaczonym przejściu dla pieszych ulicy (...) – co w ocenie biegłego było bezpośrednią przyczyną zaistnienia przedmiotowego wypadku. Piesza która przechodziła przez jezdnię , nie zachowała szczególnej ostrożności i wkroczyła na tor ruchu samochodu realizującego manewr cofania w sposób wskazujący , że wjedzie na przejście dla pieszych (k. 104-110 , k. 130-132)

Sąd dał pełną wiarę opinii sporządzonej przez biegłego lekarza M. R.. Biegły w sposób logiczny w oparciu o całokształt

	<p>zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyciągnął prawidłowe wnioski które zostały zawarte w opinii pisemnej . Z opinii tej wynika jakie obrażenia odniosła pokrzywdzona H. P. w wyniku zdarzenia w dniu 21 grudnia 2020 r. . Ponadto biegły w opinii tej wskazał iż obrażenia jakich doznała H. P. mogły powstać w okolicznościach wypadku drogowego zaistniałego w dniu 21 grudnia 2018 r. w mechanizmie uderzenia głową okolicą czołową prawą i okolica oczodołu prawego w przedmiot twardy , obły , tępy np. element samochodu , twarde podłoże , lub w wyniku uderzenia w głowę i w okolicę oczodołu prawego przedmiotem twardym tępy , obłym np. elementem samochodu (k. 32) .</p>		
<p>1.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>1 z pkt. 1.2.</p>	<p>częściowo wyjaśnienia oskarżonej H. K.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej H. K. odnośnie faktu iż kierując samochodem</p>	

marki C. nr rej. (...) podczas wykonywania manewru cofania z parkingu nie potraciła znajdującej się na przejściu dla pieszych pokrzywdzonej H. P. i wykonywała ten manewr z zachowaniem szczególnej ostrożności obserwując czy za jej samochodem nie ma innych pojazdów , czy też pieszych na oznakowanym przejściu dla pieszych. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej są nie jasne , nielogiczne , wewnętrznie sprzeczne i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności i pomniejszenie swojej winy. Przedstawiona przez oskarżoną wersja wydarzeń stanowi przyjętą przez oskarżoną linię obrony , która nie znalazła jednak potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Należy zauważyć iż w postępowaniu przygotowawczym oskarżona H. K. przyznała się do popełnienia tego czynu i złożyła wniosek w trybie art. 335 k.p.k. (k. 47) . Ponadto z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego wynika wprost iż kierująca samochodem C. realizując manewr cofania nie zachowała szczególnej ostrożności i nie upewniła się czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda – w tym wypadku osoba piesza , która mogła się znaleźć

		na wyznaczonym przejściu dla pieszych ulicy (...) – co w ocenie biegłego było bezpośrednią przyczyną zaistnienia przedmiotowego wypadku(k. 104-110 , k. 130-132). Natomiast z opinii biegłego lekarza chirurga wynika iż obrażenia jakich doznała H. P. mogły powstać w okolicznościach wypadku drogowego zaistniałego w dniu 21 grudnia 2018 r. (k. 32) . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonej w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	-----	-----
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1	H. K.

Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej	
<p>Przepis art. 177 § 1 k.k. stanowi iż karze podlega , kto, narusza chociażby nieumyślnie , zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym , powoduje nieumyślnie wypadek , w którym inna osoba odniosła obrażenia wskazane w art. 157 § 1 k.k. .</p> <p>Przedmiotem ochrony art. 177 k.k. są najbardziej fundamentalne z wartości, za jakie należy uznać życie i zdrowie człowieka. Nie jest natomiast przedmiotem ochrony bezpieczeństwo w komunikacji, które stanowi jedynie pewien specyficzny stan, charakteryzujący się brakiem zagrożeń dla wspomnianych dóbr. Zwraca uwagę fakt, że w katalogu tym zabrakło mienia, co jest wynikiem częściowej depenalizacji tzw. lekkiego wypadku komunikacyjnego.</p> <p>Wymogiem odpowiedzialności karnej w oparciu o znamiona art. 177 k.k. jest naruszenie reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym. Ta cecha, charakterystyczna skądinąd dla wszystkich przestępstw nieumyślnych, doznaje w treści omawianego</p>	

przepisu pewnych ograniczeń. Przy ustalaniu zakresu odpowiedzialności karnej sprawcy wypadku komunikacyjnego uwzględnić należy okoliczności przedmiotowe związane ze zdarzeniem, takie jak trudne warunki drogowe, opady atmosferyczne, siła wiatru, stan drogi lub innego szlaku komunikacyjnego itp. Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego lub regulujących komunikację kolejową, wodną lub powietrzną, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 II 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33). Zasady bezpieczeństwa dotyczące ruchu drogowego określone zostały w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.). Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu może być zarówno umyślne, jak i nieumyślne, natomiast wynikające stąd skutki dotyczące życia,

zdrowia lub mienia muszą być objęte winą nieumyślną. Przesądza to o kwalifikacji wypadku komunikacyjnego jako występkę nieumyślnego. Podmiotem występkę spowodowania wypadku komunikacyjnego - ze względu na znamię naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu - może być jedynie uczestnik ruchu, którego dotyczy obowiązek przestrzegania tych zasad, a więc kierujący pojazdem mechanicznym, pieszy, woźnica, rowerzysta, osoba prowadząca kolumnę pieszych i in. (por. K. Buchała, w: A. Zoll (red.), Komentarz 2, wyd. 1999, s. 394).

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 pkt. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 2020 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 110 ze zm.) kierujący pojazdem jest obowiązany: przy cofaniu ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu i zachować szczególną ostrożność, a w szczególności. Natomiast Zgodnie z treścią art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 2020 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 110 ze zm.) kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa

pieszemu znajdującemu się na przejściu.

W powyższej sprawie oskarżona H. K. wypełnił wszystkie znamiona czynu z art. 177 § 1 k.k. . Oskarżona H. K. w dniu 21 grudnia 2018 r. w L., woj. (...) nie umyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 23 ust. 1 pkt. 3 i w art. 26 ust. 1 prawo o ruchu drogowym. Działanie oskarżonej H. K. polegało na tym , że kierując samochodem marki C. nr rej. (...) na ul. (...), na wysokości nr 15, nie zachowała szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru cofania z parkingu i nie ustąpiła pierwszeństwa pieszej H. P., który przechodziła na oznakowanym przejściu dla pieszych, czym doprowadziła do potrącenia pieszej H. P.. W wyniku tego zdarzenia H. P. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy okolicy czołowej prawej z krwiakiem w tkankach miękkich, krwiaka wewnątrzczaszkowego przymózgowego przy biegunie prawego płata czołowego, stłuczenia ogniskowego mózgu w korze płatów czołowych oraz złamania ściany górnej i bocznej oczodołu prawego, czyli obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności

jej narządów ciała i rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni – w rozumieniu art. 157 § 1 k.k.. Fakt ten potwierdzają dowody w postaci zeznań świadka H. P. (k. 22-23), opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego (k. 104-110 i k. 130- 132) i opinii biegłego lekarza chirurga (k. 32) . Należy wskazać iż oskarżona H. K. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 47) .

#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		H. K.
---	---------------------------------------	--	-------

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania

W powyższej sprawie Sąd uznał , iż zachodzą przesłanki wskazane w art. 66 § 1 i § 2 k.k. i dlatego warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonej H. K. na okres próby 2 lat zgodnie z treścią art. 67 § 1 k.k. . Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne,

jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W treści art. 66 § 1 i 2 k.k. wskazane zostały więc trzy przesłanki warunkowego umorzenia postępowania związane z czynem zarzucanym oskarżonemu to jest : społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, wina nie jest znaczna , zagrożenie karą za zarzucane sprawcy przestępstwo nie przekracza 5 lat pozbawienia wolności . W powyższej sprawie czyn który popełnił oskarżona H. K. spełnia wszystkie wyżej wskazane przesłanki. Niewątpliwym jest , iż w tym przypadku społeczna szkodliwość czynu jak i wina sprawcy nie jest znaczna . Podnieść należy iż z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego wynika wprost iż zasady ruchu drogowego zostały naruszone przez obie uczestniczki przedmiotowego zdarzenia (k. 104-110 i k. 130-132) . Należy również zauważyć iż oskarżona w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 47). Ponadto czyn którego znamiona wypełniła oskarżona H. K.

to jest czyn z art. 177 § 1 k.k. jest zagrożony karą nie przekraczającą 5 lata pozbawienia wolności .

Wskazane w art. 66 § 1 k.k. właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich „znacznością” lub „nieznacznością”. Należy zatem przyjąć, że przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne, jak to ma miejsce w niniejszej sprawie . Pozytywna ocena postawy oskarżonego i jego dotychczasowego życia ma charakter prognostyczny, prowadząc sąd do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia postępowania sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa . Przesłanka ta nie będzie spełniona, a przeciwnie - zachodzi przeszkoda w orzekaniu o warunkowym umorzeniu postępowania, jeżeli sprawca był już skazany za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne i nie nastąpiło zatarcie tego skazania. *Lege non*

distingente nie stanowi przeszkody w orzekaniu o warunkowym umorzeniu wcześniejsze skazanie za występki nieumyślne, a także wcześniejsze orzeczenie wobec sprawcy warunkowego umorzenia postępowania w sprawie o występki popełnione umyślnie. (tak Komentarz do art. 66 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC, 2006, wyd. III.) . W powyższej sprawie dotychczasowy sposób życia oskarżonej H. K. oraz fakt, iż nie była ona dotychczas karana (k. 139), wskazuje, że spełnia ona również tę przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Pozytywna ocena postawy oskarżonej H. K. oraz jego dotychczasowego życia wskazuje, iż będzie ona przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Ponadto należy wskazać iż ze względu na rodzaj pracy wykonywanej przez oskarżoną, która jest zatrudniona w banku, skazanie oskarżonej związane byłoby z brakiem dalszej możliwości zatrudnienia.

Jeżeli chodzi o kolejną przesłankę wskazaną w art. 66 § 1 k.k. - braku wątpliwości co do popełnienia czynu, to taki brak wątpliwości wynika przede wszystkim

z postawy sprawcy i złożenia przez niego wiarygodnych wyjaśnień. Formalne przyznanie się do winy nie jest jednak warunkiem sine qua non orzekania o warunkowym umorzeniu postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., I KK 301/03, OSNKW 2004, nr 1, poz. 9). Ustawa bowiem wymaga jedynie, aby zachodził brak wątpliwości co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu i okoliczności tego czynu - w aspekcie wskazanych w art. 66 k.k. przesłanek stosowania tej instytucji. W powyższej sprawie oskarżona H. K. w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 47) . Należy ponadto stwierdzić, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego w wyniku niezbiecie że dopuściła się on zarzucanego jej czynu który przez Sąd został zakwalifikowany jako czyn z art. 177 § 1 k.k.. Dlatego też okoliczności jego popełnienia nie budzą w powyższej sprawie żadnych wątpliwości.

#	1.6. Umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

związłe o powodach umorzenia postępowania			

#	1.7. Uniewinnienie	-----	-----
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
H. K.	2	1	Na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt. 7 k.k. Sąd zasądził od oskarżonej H. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych. Sąd uznał iż ten środek karny będzie stanowił dla oskarżonej wystarczającą dolegliwość i środek ten spełni wobec oskarżonego funkcję zarówno prewencyjną jak i wychowawczą.

1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-----	-----	-----	-----
1.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
-----			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3.	Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 152 ze zm.) Sąd zasądził od oskarżonej H. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1084,72 zł (tysiąc osiemdziesiąt		

	cztery złote siedemdziesiąt dwa grosze) w tym opłatę w kwocie 100 zł (sto złotych).	
1.1Podpis		